

opusdei.org

Mons. Fernando Ocáriz: “La vitalitat en l'Església depèn de l'obertura total a l'Evangelí”

Entrevista al Prelat de l'Opus Dei, Mons. Fernando Ocáriz, publicada per la revista Palabra.

05/03/2017

Alfonso Riobó // Revista Palabra

Després de la mort de Mons. Xavier Echevarría, que ha dirigit l'Opus Dei

des del 1994, el 23 de gener fou escollit i nomenat nou Prelat pel Papa Francesc el fins llavors “número 2” de la Prelatura, el sacerdot espanyol Fernando Ocáriz Braña. Havent passat poc més de dues setmanes des d'aleshores, Mons. Ocáriz ha concedit a Palabra aquesta àmplia entrevista.

L'objectiu acordat era dedicar bona part de l'entrevista a apropar el lector la persona de Mons. Fernando Ocáriz. El nou prelat de l'Opus Dei ho ha complert fidelment, superant la seva notable reticència a centrar la conversa en si mateix. La reserva forma part del seu caràcter, com la sobrietat expressiva, encara que no li falten cordialitat ni obertura. Pel que fa a la sessió fotogràfica, va ser per a ell un deure poc grat però assumit amb bon humor.

La trobada té lloc a la seu de la Cúria de la Prelatura de l'Opus Dei, l'edifici on van viure i van treballar sant

Josepmaria Escrivà, el beat Àlvar del Portillo i Xavier Echevarría. Tot i que Fernando Ocáriz va passar al primer pla del govern de l'Obra el 1994, quan va ser nomenat vicari general (des del 2014 era vicari auxiliar), resideix aquí des de fa 50 anys, coneix cada detall de l'activitat de l'Opus Dei i actua en plena identificació amb seus predecessors.

Agraïm al Prelat aquesta entrevista, la primera d'aquesta amplitud, tot just dues setmanes després de la seva elecció i nomenament el 23 gener 2017.

Primers anys

-Vostè va néixer a París el 1944, d'una família espanyola. Per quin motiu residien a França?

La guerra civil. El meu pare era militar del bàndol republicà. Mai va voler explicar-ne els detalls; però tinc entès que, per la seva posició com a

comandant, va tenir ocasió de salvar gent, i dins el mateix exèrcit republicà va acabar estant en una situació arriscada. Com que no era partidari de Franco, va pensar que convenia marxar a França, i va aprofitar la proximitat de la frontera d'una part de l'exèrcit, per passar-la, a través de Catalunya. Era veterinari militar, però s'havia dedicat sobretot a la investigació en biologia animal. No era el que es podria considerar un polític, sinó un militar i un científic.

-Conserva algun record d'aquella època?

El que sé d'aquesta època és per haver-ho sentit explicar. Quan la família va marxar a França jo encara no havia nascut, i tampoc la meva setena germana, l'anterior a mi (no vaig arribar a conèixer a les meves dues germanes grans, que van morir sent molt petites, molt abans que jo naixés). Els dos més petits vam

néixer a París. Jo vaig néixer a l'octubre, just un mes després de l'alliberament per part de les tropes americanes i les franceses del general Leclerc.

-Es parlava de política a casa?

No tinc records de París. Ja a Espanya, se'n parlava poc; més aviat es feien comentaris solts i breus, no favorables, encara que no violents, al règim de Franco. De totes maneres cal reconèixer que, a partir d'aquesta època, el pare i la família van portar una vida pacífica: el meu pare va ser readmès més endavant en un centre oficial d'investigació, dependent del Ministeri d'Agricultura, a Madrid, on va treballar fins a la jubilació.

-I de religió? Va rebre la fe en la família?

Vaig rebre la fe fonamentalment en la família, sobretot de la meva mare i la meva àvia materna, que vivia amb

nosaltres. El meu pare era una persona molt bona, però en aquella època estava bastant allunyat de la religió. Amb el temps tornaria a la pràctica religiosa, i va arribar a ser supernumerari de l'Opus Dei. A la llar familiar vaig aprendre el més bàsic de la vida de pietat.

-De París, van tornar a Espanya.

Jo llavors tenia tres anys, i només conservo un record vague, com una imatge gravada a la memòria, del viatge en tren de París a Madrid.

-A quina escola va estudiar?

A l'Areneros, el col·legi dels jesuïtes. Vaig estar-hi fins al final del batxillerat. Era un col·legi bo amb una disciplina bastant seriosa. A diferència del que he sentit explicar d'altres col·legis de l'època, mai vaig veure un jesuïta pegant a ningú en els vuit anys que hi vaig ser. És una cosa que em suscita agraïment.

Recordo bastants professors, sobretot dels últims anys; per exemple, en l'últim curs vam tenir com a professor de matemàtiques a un laic i pare de família, de cognom Castillo Olivares, una persona veritablement valuosa, a qui admiràvem molt.

Trobada amb l'Opus Dei

-Va estudiar la carrera de Ciències Físiques a Barcelona. Quin va ser el motiu del trasllat?

En realitat, el primer any de la Universitat el vaig fer a Madrid. Era el “selectiu”, que introduïa totes les enginyeries i facultats de ciències. Hi havia només cinc assignatures, comunes a totes aquestes carreres: matemàtiques, física, química, biologia i geologia. Érem un curs molt nombrós; diversos grups, tots de més de cent alumnes.

Aquest primer any vaig tenir de professor de matemàtiques a Mn.

Francisco Botella [*catedràtic, sacerdot i un dels primers membres de l'Opus Dei*]. Quan després va saber que jo era de l'Obra i que volia estudiar Físiques, em va dir: "Com és que fas Físiques! Per què no fas Matemàtiques? Si vols guanyar diners, fes-te enginyer; però si és perquè t'interessen les ciències, per què no estudies Matemàtiques?".

Quan vaig anar a Barcelona ja era membre de l'Opus Dei. Vaig viure al Col·legi Major Monterols, on feia compatibles els estudis de Física amb la formació teològica i espiritual que reben les persones que s'incorporen a l'Obra.

-Quan va conèixer l'Opus Dei?

En converses entre els meus germans grans i els meus pares, havia sentit l'expressió "Opus Dei" quan era molt petit. Tot i que no tenia ni idea del que era, aquesta paraula em resultava familiar.

Quan feia cinquè de batxillerat, vaig anar a un centre de l'Obra situat al carrer Padilla número 1, cantonada amb Serrano, i per això es deia "Serrano", que ara ja no existeix. Hi vaig anar poques vegades. M'agradava l'ambient i el que es deia, però al col·legi ja teníem activitats espirituals i potser no acabava de veure la necessitat d'anar-hi. També vaig anar alguna vegada a jugar a futbol amb els de "Serrano".

Més endavant, a l'estiu del 1961, després del batxillerat i abans de la universitat, el meu germà gran, que treballava com a enginyer naval en una de les drassanes de Cadis, em va convidar a passar unes setmanes amb la família. Molt a prop de casa hi havia un centre de l'Opus Dei, i vaig començar a anar-hi. El director era un mariner i enginyer d'armes navals que m'animava a que aprofités el temps: fins i tot em va donar un llibre de química per

estudiar, cosa que jo mai havia fet a l'estiu! Allà es resava, s'estudiava, es xerrava i, entre una cosa i una altra, vaig anar assimilant l'esperit de l'Opus Dei.

Va acabar parlant-me de la possibilitat de tenir vocació a l'Obra. Jo vaig reaccionar com fan molts, dient: "No. En tot cas, com el meu germà, que és pare de família". Vaig donar llargues al tema, fins que em vaig decidir. Recordo el moment precís: estava escoltant una simfonia de Beethoven. Naturalment, no és que em decidís a causa de la simfonia, sinó que va coincidir que l'estava sentint quan em vaig decidir, després d'haver pensat i resat molt. Als pocs dies vaig tornar a Madrid.

-Així, doncs, li agrada la música?

Sí.

-Quin és el seu músic preferit?

Potser Beethoven. També altres: Vivaldi, Mozart..., però si n'hagués d'escollir un, em quedaria amb Beethoven. La veritat és que des de fa anys sento molt poca música. No segueixo un pla precís.

-Podria descriure aquesta decisió de lliurament a Déu?

No hi va haver un moment precís de "trobadà" amb Déu. Ha estat una cosa natural, gradual, des que era petit i em van ensenyar a resar. D'una manera progressiva vaig anar després acostant-me a Déu en el col·legi; allà teníem l'oportunitat de rebre la comunió diàriament, i penso que això va ajudar al fet que la decisió posterior de fer-me de l'Obra fos relativament ràpida. Vaig demanar l'admissió a l'Obra quan em faltava un mes per fer 17 anys, i em vaig incorporar quan en tenia 18.

-Què podria explicar dels anys de Barcelona?

A Barcelona hi vaig estar cinc anys, dos com a resident en aquest centre d'estudis i tres com a part de la direcció del col·legi major. Allà vaig estudiar els altres quatre anys de carrera, i després vaig seguir un any més donant classes a la Facultat com a ajudant. Tots els records de Barcelona són fantàstics: d'amistat, d'estudi... Un record especial són les visites que fèiem a pobres i malalts, com és tradició a l'Obra. Molts dels universitaris que hi anàvem ens adonàvem que el contacte amb la pobresa, amb el dolor, ajuda a relativitzar els propis problemes.

-Quan va conèixer a sant Josepmaria Escrivà? Quina impressió li provocà?

El 23 d'agost del 1963. Va ser a Pamplona, al Col·legi Major Belagua, durant una activitat formativa d'estiu. Vam tenir amb ell una tertúlia molt llarga, almenys d'una

hora i mitja. Em va produir una impressió estupenda. Recordo que, després, vam comentar entre diversos que caldria veure al Pare - així anomenàvem al fundador- molt més sovint.

Cridava l'atenció la seva simpatia i la seva naturalitat: no era una persona solemne, sinó natural, de bon humor, que sovint t'explicava anècdotes; i al mateix temps deia coses molt profundes. Era una síntesi admirable: dir coses profundes amb senzillesa.

El vaig tornar a veure poc després, em sembla que al mes següent. Vaig anar a passar uns dies a Madrid, i va coincidir que el Pare estava a Molinoviejo, així que vam anar a veure'l des de diversos llocs.

En cap d'aquestes ocasions vaig arribar a parlar amb ell personalment. Després, aquí a Roma sí, és clar: moltes vegades.

Cinquanta anys a Roma

-A Roma s'hi trasllada el 1967...

Vaig venir per fer els estudis teològics, i també vaig aconseguir una beca del govern italià per investigar en Física durant el curs 1967-1968, a la Universitat de La Sapienza. En realitat, d'investigació en vaig poder fer poca, només el que exigia la beca. Quan vaig venir, no tenia l'objectiu clar de seguir una carrera acadèmica en Teologia. Les coses van sortir soles. No tenia plans en aquest sentit.

-La seva ordenació sacerdotal va ser el 1971.

Sí. Em vaig ordenar el 15 d'agost de 1971, a la basílica de Sant Miquel de Madrid. El bisbe ordenant va ser Mn. Marcelo González Martín, que encara era bisbe de Barcelona, poc abans de traslladar-se a Toledo.

Deien, de broma, que a la promoció érem quatre francesos: dos eren francesos "complets", Franck Touzet i Jean-Paul Savignac; i després hi havia Agustí Romero, espanyol que estava a França des de feia molts anys; i finalment jo, que havia nascut a París i viscut tres anys allà.

No puc dir que hagi sentit des de sempre la crida al sacerdoci. Quan vaig venir a Roma vaig manifestar una disposició de principi, i després vaig dir obertament a sant Josepmaria: "Pare, estic disposat a ordenar-me". Em va prendre del braç, i em va dir, entre altres coses, més o menys: "Em dónes molta alegria, fill meu; però quan sigui el moment has de fer-ho amb total llibertat". Aquesta conversa va ser a la Galleria della Campana, penso que en acabar alguna de les tertúlies que llavors teníem amb ell amb molta freqüència.

-Va rebre alguna tasca pastoral a Espanya després de l'ordenació?

No. Tres dies després de l'ordenació vaig dir la primera missa solemne a la basílica de Sant Miquel, i immediatament vaig tornar a Roma. Aquí hi havia col·laborat abans en les activitats d'apostolat amb joves a Orsini, que llavors era un centre per a universitaris, fent classes de formació cristiana i participant en altres activitats.

Sent ja sacerdot, a Roma, vaig col·laborar diversos anys a la parròquia del Tiburtino (*San Giovanni Battista in Collatino*), i després a la de *Sant'Eugenio*; vaig atendre sacerdotalment diversos centres de l'Obra, tant de dones com d'homes; i treballava aquí a les oficines de la seu central. En fi, una trajectòria normal.

-Li agrada el tennis, des de quan?

Vaig començar amb el tennis relativament aviat, a Barcelona. Me'n va ensenyar molt un italià, Giorgio Carimati, ara sacerdot i ja ancià, que llavors jugava a tennis molt bé; a Itàlia havia estat gairebé professional. Però hi ha hagut anades i vingudes amb això del tennis, perquè em vaig lesionar el colze dret i en algunes èpoques he preferit la bicicleta. Ara procuro practicar-lo; intento jugar-hi cada setmana. Però no sempre és possible, pel clima, per les ocupacions, etc.

-Juga partits "de veritat", a guanyar?

Sí, és clar. Pel que fa a guanyar, depèn de qui jugui.

-Li agrada llegir?

Sí, però no hi ha gaire temps... No tinc un autor preferit. He llegit també clàssics. Per la manca de temps he trigat anys a acabar alguns

llibres grans; ja fa força temps vaig trigar un any a acabar Guerra i pau. De Teologia he hagut de llegir molt, perquè he donat classes fins el 1994, i perquè també per a la Congregació per a la Doctrina de la Fe he d'estudiar temes teològics.

-En allò teològic, ha estudiat aspectes centrals de l'esperit de l'Opus Dei com la filiació divina. Considera que és necessari aprofundir en aquestes reflexions?

Ja s'ha fet molt en aquest camp. El que cal fer és continuar, i caldrà fer-ho sempre. L'esperit de l'Opus Dei és, solia dir el filòsof i teòleg Cornelio Fabro, "l'Evangeli *sine glossa*". És l'Evangeli, posat en la vida ordinària; sempre cal aprofundir més.

En aquest sentit, no és que ara hi hagi una nova època, perquè ja s'ha fet moltíssim. Només cal llegir, per exemple, els tres grans volums

d'Ernst Burkhardt i Javier López
titulats *Vida quotidiana i santedat*.

**-En un article en aquesta revista,
parlant de Mons. Xavier
Echevarría, va fer servir
l'expressió "fidelitat dinàmica".
Què vol dir?**

L'expressió "fidelitat dinàmica" no és una originalitat, ni molt menys. Es tracta del que va afirmar expressament sant Josepmaria: canvien les maneres de dir i de fer, però el nucli, l'esperit, es conserva intocable. No és cosa d'ara. Una cosa és l'esperit, i una altra és la materialitat del funcionament en coses accidentals, que poden anar canviant amb els temps.

La fidelitat no és pura repetició mecànica; és aplicar la mateixa essència a diverses circumstàncies. Moltes vegades cal mantenir també allò accidental, i altres vegades canviar-ho. D'aquí la importància del

discerniment, sobretot per conèixer quin és el límit entre el que és accidental i el que és essencial.

-Què va tenir a veure amb el naixement de la Universitat Pontifícia de la Santa Creu?

No vaig tenir res a veure en la part jurídica o institucional. Simplement vaig ser un dels primers professors. Havia estat professor al Col·legi Romà de la Santa Creu durant bastants anys, en connexió amb la Universitat de Navarra, i del 1980 al 1984 vaig fer classes a la Pontifícia Universitat Urbaniana; com que tenia també les publicacions suficients, l'autoritat competent de la Santa Seu va considerar la meua qualificació adequada per entrar directament com a professor ordinari. Vam ser tres els que vam entrar com ordinaris, en aquestes condicions: Antonio Miralles, Miguel Ángel Tabet i jo.

-Quins han estat els seus mestres intel·lectuals?

En Filosofia, Corneli Fabro i Carlos Cardona. En Teologia, no sabria donar un nom concret. D'una banda, hi ha sant Tomàs d'Aquino, sant Agustí, i Joseph Ratzinger més tard. Però sobretot assenyalaria a sant Josepmaria Escrivà: en un altre nivell diferent, lògicament, no acadèmic; però sí per la seva profunditat i originalitat. Si hagués de donar donar un nom des del punt de vista teològic, seria ell.

Records de tres papes

-Quan va conèixer a Joan Pau II?

En una de les reunions multitudinàries amb el clergat al Vaticà, a l'inici del pontificat. Després el vaig veure força vegades, i acompanyant a Mons. Xavier Echevarría vaig dinar amb ell algunes vegades, amb tres o quatre

persones més. També vaig dinar amb ell dues vegades, en motiu del treball de la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

En la primera ocasió, vam tenir una reunió a l'apartament pontifici on, a més del Papa, hi havia el secretari d'Estat, el Substitut, el cardenal Ratzinger com Prefecte, i tres consultors. Després d'una bona estona de reunió, vam anar al menjador i mentre menjàvem cadascú anava donant el seu parer, per ordre, sobre l'assumpte que es tractava. Mentrestant, aquest cop i també la segona vegada, el Papa fonamentalment escoltava. Al principi va pronunciar unes paraules d'agraïment per la nostra presència, després va dir al cardenal Ratzinger que dirigís la reunió, i al final ell va fer un resum sintètic i de valoració de conjunt del que havia sentit.

Crec que va ser en la segona ocasió quan, després d'escoltar i agrair tot el que s'havia exposat, posant-se la mà al pit, va dir: "Però la responsabilitat és meva". Es va veure que realment allò li pesava.

-I a Benet XVI, quan el va conèixer?

Vaig conèixer al cardenal Ratzinger quan vaig ser nomenat consultor de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, el 1986. Després vaig coincidir amb ell amb més sovint, en reunions amb poques persones. Moltes altres vegades l'he anat a veure per diversos assumptes.

-Recorda alguna anècdota d'aquestes trobades?

Un detall que vaig notar sempre d'ell: escoltava molt, i mai era ell qui donava per acabades les entrevistes.

Recordo diverses anècdotes. Per exemple, en el famós *affaire* de

Lefebvre, jo vaig estar en les converses amb el bisbe francès, si no recordo malament, el 1988. Vaig estar en una reunió amb el cardenal prefecte Ratzinger, el secretari de la Congregació, el mateix Lefebvre amb dos consellers, i un o dos consultors més de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. Lefebvre va acceptar, però després es va fer enrere. Estant un moment sol amb Ratzinger, li va sortir de l'ànima dir amb pena: "Com és que no s'adonen que sense el Papa no són res!".

Com a Papa, vaig poder saludar-lo diverses vegades, però no vam tenir pròpiament una conversa. Després de la seva renúncia l'he vist en dues ocasions, acompanyant a Mons. Echevarría on viu ara: el vaig notar molt afectuós, ancià però amb la ment plenament lúcida.

-Ja que ha mencionat el problema dels lefebrians, li veu sortida?

No he tingut contactes des de les últimes reunions teològiques, de fa poc temps. Però per les notícies que hi ha, sembla que podria estar a punt d'arreglar-se.

-Quan va conèixer al Papa Francesc?

El vaig conèixer a Argentina, quan era bisbe auxiliar de Buenos Aires. Jo acompanyava a Mons. Xavier Echevarría. Vaig tornar a veure'l el 2003, quan ja era cardenal arquebisbe. Feia la impressió de ser una persona seriosa, amable, propera a les preocupacions de la gent. Després el seu rostre ha canviat: ara el veiem sempre amb un somriure.

Essent Papa l'he vist diverses vegades. Ahir vaig rebre una carta seva. Jo li havia enviat una carta agraint el nomenament, la promptitud amb què el va portar a terme i el detall d'una imatge de la

Mare de Déu que em va enviar aquest dia. I m'ha contestat amb una carta molt bonica en la qual, entre altres coses, em demana que resi per ell, com sempre fa.

Prioritats

-En el seu primer dia com a Prelat, es va referir a tres prioritats actuals de l'Opus Dei: joventut, família i persones necessitades. Comencem amb la joventut.

En la tasca de l'Opus Dei amb la gent jove es comprova com la joventut d'avui -si més no, bona part- respon amb generositat als ideals grans, per exemple a l'hora d'involucrar-se en activitats de servei als més desfavorits.

Alhora es percep en molts una manca d'esperança, per l'absència d'ofertes laborals, per problemes familiars, per una mentalitat consumista o per diferents

addiccions que enfosqueixen aquests ideals grans.

Cal afavorir que els joves es facin preguntes profundes que, en realitat, només troben plena resposta en l'Evangelí. Un repte, per tant, és apropar-los a l'Evangelí, Jesucrist, ajudar-los a descobrir el seu atractiu. Aquí trobaran motius per sentir-se orgullosos de ser cristians, per viure la fe amb alegria i per servir els altres.

El desafiament és escoltar-los més, entendre'ls millor. En això juguen un paper principal els pares, els avis i els educadors. És important tenir temps per als joves, estar del seu costat. Donar-los afecte, gastar amb ells la paciència, oferir-los companyia i saber-los plantejar reptes exigents.

-Quina és, en la seva opinió, la prioritat per la família?

Desenvolupar el que el Papa Francesc ha anomenat "el cor" de l'Amoris Laetitia, és a dir, els capítols 4 i 5 de l'exhortació apostòlica, sobre els fonaments i el creixement en l'amor.

En els nostres dies es fa necessari redescobrir el valor del compromís en el matrimoni. Podria semblar més atractiu viure allunyat de qualsevol tipus de vincle, però una actitud així sol acabar en la soledat o el buit. En canvi, comprometre's és utilitzar la llibertat en favor d'una tasca valuosa de gran abast.

A més, per als cristians, el sagrament del matrimoni dóna la gràcia necessària per fer fructífer aquest compromís, que no és cosa només de dos, ja que Déu està al mig. Per això, és important ajudar a redescobrir la sacramentalitat de l'amor matrimonial, especialment en el període de preparació al matrimoni.

**-En els viatges pastorals
acompanyant a Mons. Echevarría,
ha conegut moltes iniciatives en
favor de persones desfavorides. Ha
vist de prop aquesta necessitat?**

És impressionant la pobresa al món. Hi ha països que tenen, d'una banda persones d'altíssim nivell, científics, etcètera, però també una profunda misèria, realitats que conviuen juntes en grans ciutats. En altres llocs, et trobes amb una ciutat que sembla Madrid o Londres i, a pocs quilòmetres, amb barriades d'una misèria material impressionant, que formen al voltant de la ciutat tot un cordó de barraques. El món és diferent d'uns llocs a uns altres. Però el que impressiona a tot arreu és la necessitat de servir els altres, que la Doctrina Social de l'Església vagi fent-se realitat.

**-En quin sentit són les persones
necessitades una prioritat per a**

L'Església i, com a tal, per l'Opus Dei?

Són una prioritat perquè són al centre de l'Evangeli i perquè són estimades d'una manera especial per Jesucrist.

A l'Opus Dei hi ha com un primer aspecte més institucional: el de les iniciatives que persones de la Prelatura promouen amb altres persones per pal·liar necessitats concretes del moment i del lloc en què viuen, i a les que l'Obra presta assistència espiritual. Alguns casos concrets i recents són, per exemple, Laguna, a Madrid, una iniciativa sanitària per atendre persones que necessiten cures pal·liatives; Los Pinos, un centre educatiu situat en una zona marginal de Montevideo, que promou el desenvolupament social dels joves; o Iwollo Health Clinic, un dispensari mèdic que ofereix atenció gratuïta a centenars

de persones de zones rurals de Nigèria. Aquestes i moltes altres obres similars haurien de continuar i créixer perquè el cor de Crist porta a això.

L'altre vessant, més profunda, és ajudar que cada fidel de la Prelatura i cada persona que s'acosta als seus apostolats descobreixi que la seva vida cristiana és inseparable de l'ajuda als més necessitats.

Si mirem al nostre voltant, en el nostre lloc de treball, en la família, trobarem tantes ocasions: persones grans que viuen en solitud, famílies que passen per dificultats econòmiques, pobres, aturats de llarga durada, malalts del cos i de l'ànima, refugiats... Sant Josepmaria es bolcava en la cura dels malalts, ja que veia en ells la carn sofrent de Crist redemptor. Per això solia referir-se a ells com "un tresor". Són drames que trobem en la vida

ordinària. Com deia la Mare Teresa de Calcuta, ara santa, "no cal anar a l'Índia per atendre i donar amor als altres: es pot fer al mateix carrer en què vius".

**-En la societat actual
l'evangelització planteja nous
reptes, i el Papa recorda que
l'Església sempre està "en sortida".
De quina manera participa l'Opus
Dei d'aquesta invitació?**

El Papa crida a una nova etapa evangelitzadora, caracteritzada per l'alegria dels qui, havent trobat a Jesucrist, vagin "en sortida" per compartir aquest do entre els seus iguals.

Només pot difondre veritable alegria qui té l'experiència personal de Jesucrist. Si un cristià dedica temps al seu tracte personal amb Jesús, podrà donar testimoni de fe enmig de les activitats ordinàries, i ajudar a descobrir aquí l'alegria de viure el

missatge cristià: l'obrer amb l'obrer, l'artista amb l'artista, l'universitari amb l'universitari...

Les persones de l'Opus Dei -amb tots els nostres defectes- volem contribuir a l'edificació de l'Església des del propi lloc de treball, en la pròpia família... esforçant-nos per santificar la vida ordinària. Moltes vegades es tractarà d'àmbits professionals i socials que encara no han experimentat l'alegria de l'amor de Déu i que, en aquest sentit, són també perifèries on cal arribar, d'un a un, de persona a persona, d'igual a igual.

-Una preocupació generalitzada en l'Església són les vocacions. Què aconsellaria, a partir de l'experiència de l'Opus Dei?

A l'Opus Dei s'experimenten les mateixes dificultats que tots en l'Església, i demanem al Senyor, que és el "amo dels sembrats", que envii

"més segadors". Potser un repte especial és fomentar la generositat entre els joves, ajudant-los a comprendre que el lliurament a Déu no és només renúncia sinó do, regal que es rep i que fa felicitat.

Quina és la solució? Em ve al cap el que deia el fundador de l'Opus Dei: "Si volem ser més, siguem millors". La vitalitat de l'Església no depèn tant de fórmules organitzatives, noves o antigues, sinó d'una obertura total a l'Evangeli, que porta a un canvi de vida. Tant Benet XVI com el Papa Francesc han recordat que són sobretot els sants els que fan l'Església. Per tant, volem més vocacions per a tota l'Església? Esforcem-nos més per correspondre personalment a la gràcia de Déu, que és qui santifica.

-Des de la seva elecció ha demanat sovint oracions per l'Església i pel Papa. Com es pot fomentar aquesta

unitat amb el Sant Pare en la vida de les persones corrents?

Em demana un consell. Tots els que han saludat personalment al Papa Francesc, i des del 2013 hauran estat milers, han escoltat aquesta petició: "Pregui per mi". No és una frase feta. Tant de bo en la vida d'un catòlic no falti cada dia un petit gest pel Sant Pare, que porta molt de pes a sobre: recitar una oració senzilla, realitzar un petit sacrifici, etc. No es tracta de buscar coses difícils, sinó alguna cosa concreta, diària. Als pares i mares de família els animo també a que convidin als seus fills, des de petits, a resar una breu oració pel Papa.